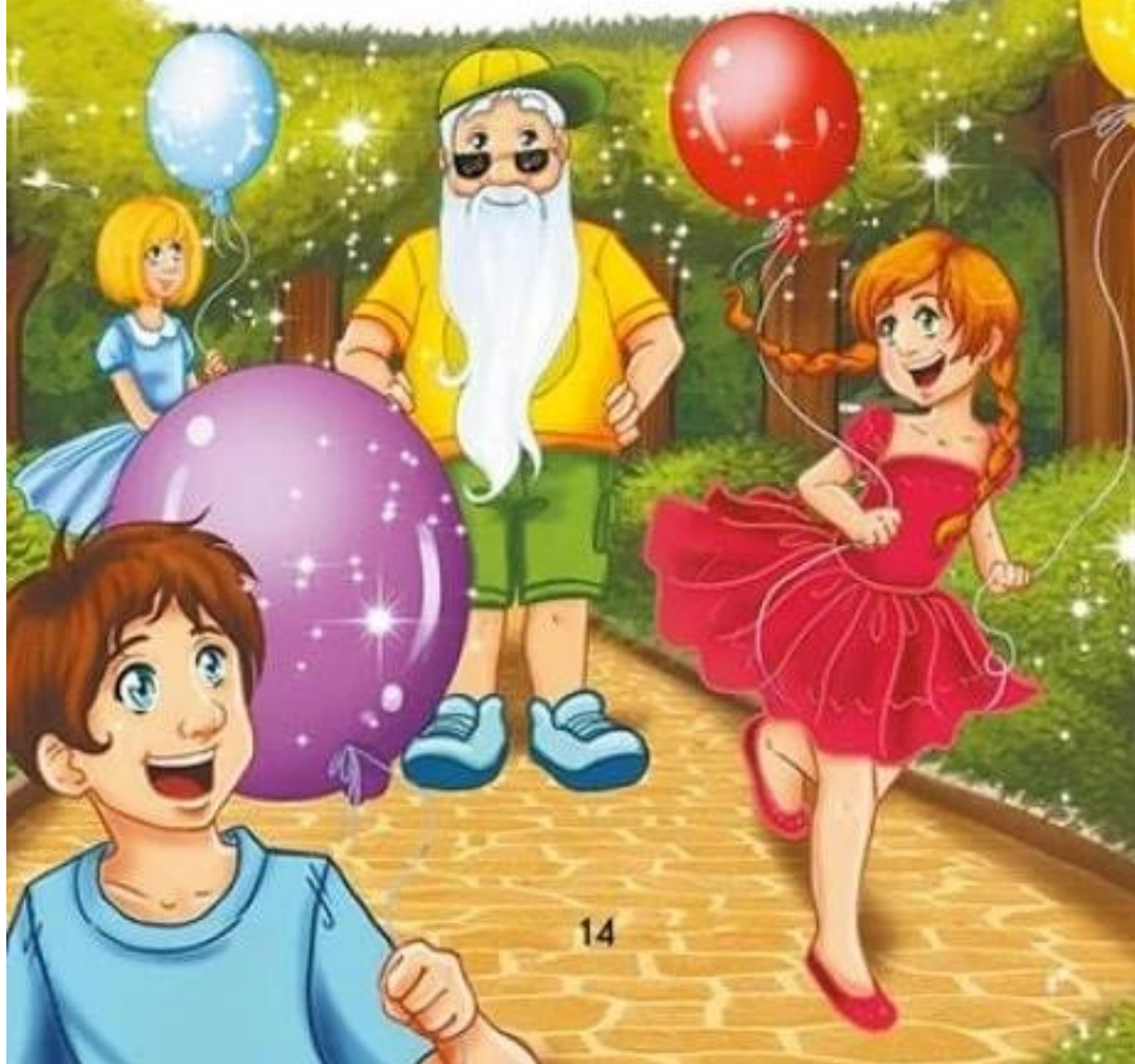
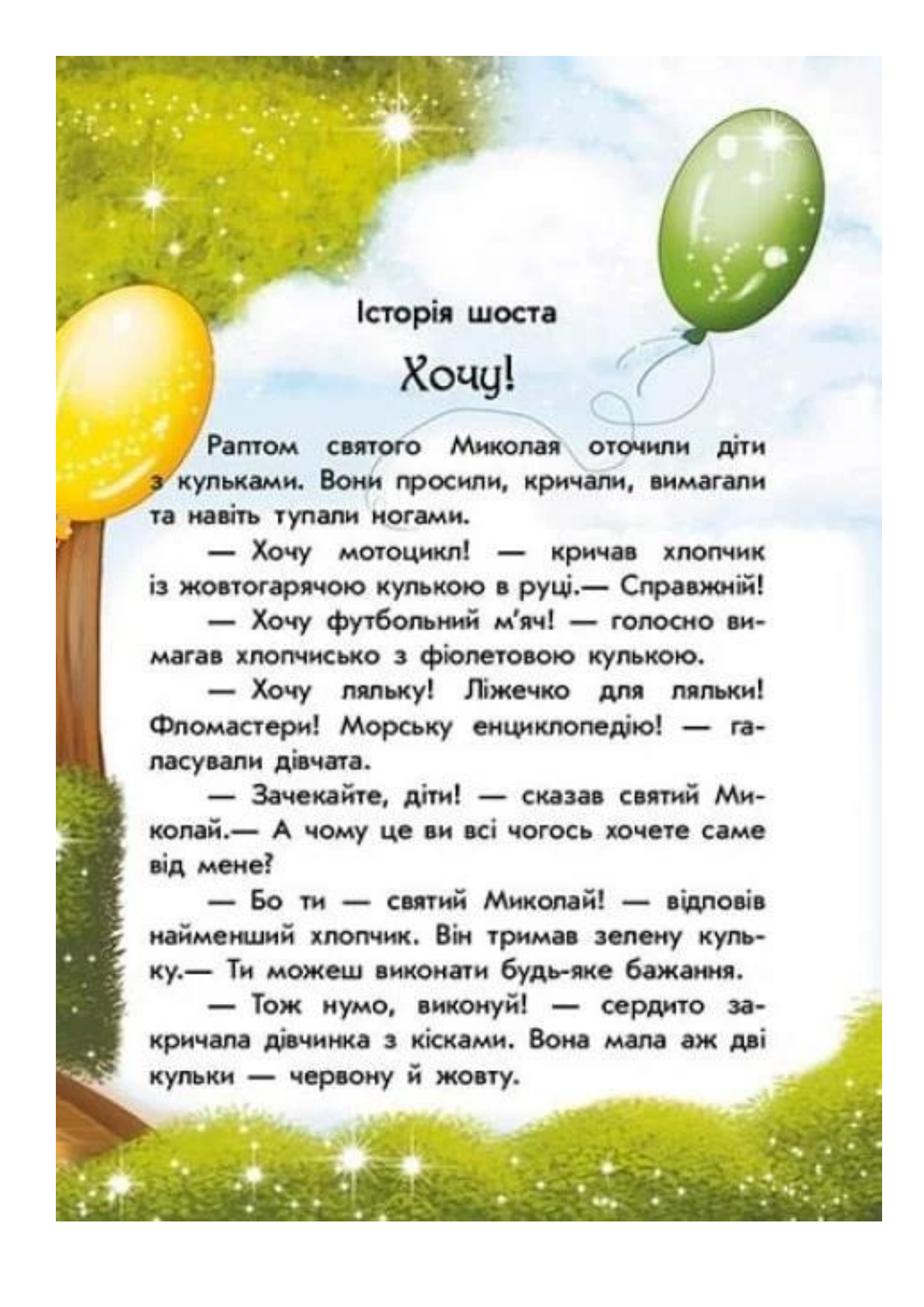

почали опускати їх нижче. Тепер діти могли підстрибнути і спіймати кульку свого улюбленого кольору. Той, хто це робив, одразу ж починав вірити в дива і в існування святого Миколая.

Незабаром кожна дитина мала у своїх руках чарівну повітряну кульку. А святий Миколай стояв на головній площі міста й усміхався.

Історія шоста

Хочу!

Раптом святого Миколая оточили діти з кульками. Вони просили, кричали, вимагали та навіть тупали ногами.

— Хочу мотоцикл! — кричав хлопчик із жовтогарячою кулькою в руці.— Справжній!

— Хочу футбольний м'яч! — голосно вимагав хлопчисько з фіолетовою кулькою.

— Хочу ляльку! Ліжечко для ляльки! Фломастери! Морську енциклопедію! — галасували дівчата.

— Зачекайте, діти! — сказав святий Миколай.— А чому це ви всі чогось хочете саме від мене?

— Бо ти — святий Миколай! — відповів найменший хлопчик. Він тримав зелену кульку.— Ти можеш виконати будь-яке бажання.

— Тож нумо, виконуй! — сердито закричала дівчинка з кісками. Вона мала аж дві кульки — червону й жовту.

чи нового друга? Шоколадний торт чи мамину посмішку? Пишну сукню чи здоров'я бабусі?

Діти засперечалися. Одні доводили, що іграшки й одяг потрібніші. Другі — що самих лише іграшок для щастя замало. Треті хотіли одразу все.

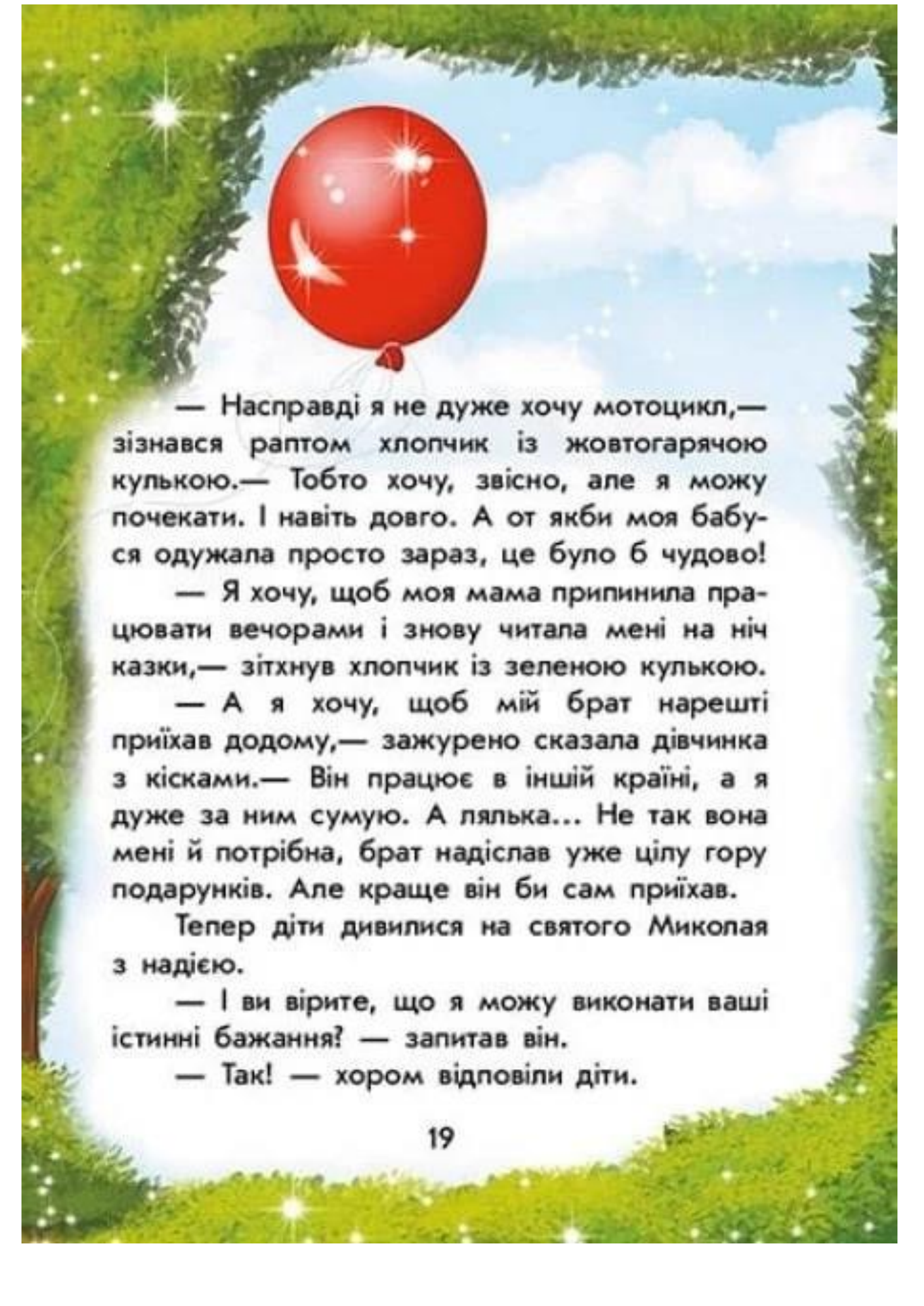
Раптом хтось почав смикати Миколая за бороду. Святий подивився вниз і побачив хлопчика з літака. Той тримав червону кульку та посміхався.

— Тепер я знаю, що ти — справжній святий Миколай! — вигукнув він. Усі діти замовкли.— Батьки сказали, що в мене буде сестричка! Вибач, що я в тебе не вірив!

Хлопчик розтиснув пальці й випустив свою кульку в небо.

— Моє бажання вже здійснилося,— сказав він.— Нехай ще комусь пощастить!

— Насправді я не дуже хочу мотоцикл,— зізнався раптом хлопчик із жовтогарячою кулькою.— Тобто хочу, звісно, але я можу почекати. І навіть довго. А от якби моя бабуся одужала просто зараз, це було б чудово!

— Я хочу, щоб моя мама припинила працювати вечорами і знову читала мені на ніч казки,— зітхнув хлопчик із зеленою кулькою.

— А я хочу, щоб мій брат нарешті приїхав додому,— зажурено сказала дівчинка з кісками.— Він працює в іншій країні, а я дуже за ним сумую. А лялька... Не так вона мені й потрібна, брат надіслав уже цілу гору подарунків. Але краще він би сам приїхав.

Тепер діти дивилися на святого Миколая з надією.

— І ви вірите, що я можу виконати ваші істинні бажання? — запитав він.

— Так! — хором відповіли діти.

— Дякую за смачний лимонад! Але хто ти? І як прочитав мої думки? — запитав Миколай.

— Я — Пляжний чарівник! — усміхнувся хлопець.— Стежу за тим, щоб усі бажання на цьому пляжі здійснювалися вчасно.

Пляжний чарівник крутнувся на одній нозі та буквально щез у повітрі! Він поспішав підтримати на воді хлопчика, який учився плавати. Потім допоміг дівчині витягти надувний матрац із води, розкрив пляжну парасольку для двох поважних пані. А за морозивом і прохолодними напоями він бігав сотні разів!

— Який спритний і добрий хлопець! — зрадів Миколай.— Приємно зустріти колегу в далеких краях.

